

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi wreszcie naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadniania wyroków oraz zasad niedyskryminacji oraz poszanowania prawa do obrony, jak również przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny. Ten ostatni zarzut dzieli się na trzy części.

W pierwszej części trzeciego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zarówno zasadę niedyskryminacji, jak również ciążący na nim obowiązek uzasadnienia oraz reguły postępowania dowodowego, uznając, że znajomość przez niektórych uczestników konkursu dokumentu, na którym opierał się egzamin pisemny, nie stanowiła naruszenia zasady niedyskryminacji i nie obliżując drugiej strony postępowania do przedstawienia konkretnych dowodów na brak dyskryminacji związanej z tą okolicznością.

W drugiej części tego samego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady niedyskryminacji i przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny w zakresie, w którym Sąd uznał, że skład komisji konkursowej był wystarczająco stabilny, aby zapewnić porównanie i obiektywną ocenę kandydatów, podczas gdy akta sprawy, przeciwnie, wskazywały na brak wystarczającej stabilności składu tej komisji konkursowej oraz że druga strona postępowania nie przekazała Sądowi wielu zasadniczych informacji dotyczących okoliczności faktycznych.

Wreszcie w trzeciej części tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi kolejne naruszenie zasady niedyskryminacji oraz reguł postępowania dowodowego, jak również naruszenie prawa do obrony związane z opinią Sądu co do bezstronności członków komisji konkursowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Ried im Innkreis (Austria) w dniu 2 czerwca 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Rolandowi Langerowi

(Sprawa C-235/08)

(2008/C 223/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Ried im Innkreis

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Roland Langer

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 43 WE (Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w brzmieniu z dnia 2 października 1997 r., ostatnio zmienionego traktatem o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2005 r., Dz.U. L 157, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym gry losowe w kasynach mogą być organizowane wyłącznie przez spółki w formie spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium danego państwa członkowskiego i w ten sposób wymaga utworzenia lub nabycia spółki kapitałowej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim?
2. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one krajowego monopolu w zakresie określonych gier losowych, takich jak na przykład gry losowe w kasynach, jeżeli dane państwo członkowskie nie prowadzi spójnej i systematycznej polityki dotyczącej ograniczenia gier losowych, ponieważ organizatorzy będący posiadaczami koncesji krajowych zachęcają do udziału w grach losowych — takich jak państwowe zakłady sportowe i gry liczbowe — i prowadzą w tym zakresie działania reklamowe (telewizja, gazety, czasopisma), przy czym reklama polega nawet na tym, że na krótko przed losowaniem w zamian za kupon zakładu oferowana jest wypłata gotówki [„TOI TOI TOI — Glaub’ ans Glück” („trzymamy kciuki — uwierz w szczęście”)]?
3. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym wszystkie przewidziane w krajowym prawie dotyczącym gier losowych koncesje na prowadzenie gier losowych i kasyn są udzielane na okres 15 lat, na podstawie przepisu, który wyłącza z przetargu (niepochodzących z danego państwa członkowskiego) konkurentów z obszaru Wspólnoty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 4 czerwca 2008 r. — Swiss Re Germany Holding GmbH przeciwko Finanzamt München für Körperschaften

(Sprawa C-242/08)

(2008/C 223/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof